

de pågældende organisationer på det administrative og budgetmæssige område samt ved betjening af konferencerne og ligeledes resultere i større effektivitet og bedre udnyttelse af tilstedeværende midler. Der udtryktes håb om, at forslagene snarest muligt ville blive ført ud i livet, idet man dog havde bemærket sig generalsekretærens og det rådgivende udvalgs udtalelser om, at der for visse af forslagene vedkommende gjorde sig praktiske eller konstitutionelle forhold gældende til hinder for en umiddelbar gennemførelse.

Det fremgik af indlæg fra Brasilien og Frankrig, der begge havde været medlemmer af ad hoc-udvalget, at beretningen var blevet til ved et kompromis; omend der ikke havde hersket fuld tilfredshed med hvert enkelt forslag blandt samtlige medlemmer, var der dog opnået enighed om rekommandationerne.

Specielt fremhævet blev forslagene om budgettering, planlægning og vurdering, om omdannelse af ECOSOCs særlige samordningskomité til en ekspertgruppe, om nedsættelse af en fælles inspektionsgruppe (et fransk initiativ) samt etablering af en gruppe af udefra kommende revisorer til gennemgang af FN's og særorganisationernes finanser. Spørgsmålet om mødefrekvensen blev ikke særligt nævnt, men fik meget omtale under debatten om budgettet og om konferencemønstret.

Udviklingslandene understregede i deres indlæg, at der ikke måtte lægges loft over væksten i FN's og særorganisationernes udgifter, samt at den reorganisation, som tilsigtedes, ikke måtte resultere i en nedgang i de midler, som er til rådighed for udviklingslandene.

Ifølge et *resolutionsforslag*, der blev forelagt af Frankrig på 71 medforslagsstilleres vegne, *godkendte* Generalforsamlingen ad hoc-komiteens anden beretning om en forbedring af organisationernes budgetlægning (medens komiteens første beretning om FN's finansielle stilling ikke omtaltes); endvidere *henstiller forsamlingen indtrængende*, at de i beretningen indeholdte bemærkninger og anbefalinger undergives medlemsstaternes, FN-organernes og særorganisationernes omhyggeligste overvejelser, *anmoder* generalsekretæren om at tilskynde særorganisationerne til at gennemføre de fore-

slåede anbefalinger samt *opfordrer* ham til at fremlægge en fremskridtsberetning for 22. samling.

Resolutionsforslaget blev vedtaget enstemmigt i 5. udvalg den 31. oktober og i plenarforsamlingen den 4. november 1966 (res. 2150).

5. udvalgs beretning: A/6495.

Generalforsamlingens præsident har senere udnævnt følgende stater til medlemmer af den fælles inspektionsgruppe: Frankrig, Indien, Jugoslavien, Mexico, Sovjetunionen, Storbritannien, Tanzania og U.S.A.

Personalespørgsmål.

(Dagsordenens punkt 81).

(a) Sekretariatets sammensætning.

Generalsekretærens beretning om sekretariatets sammensætning gav i tiden fra den 21. november til den 2. december 1966 anledning til langvarige drøftelser i 5. valg.

I. En række udviklingslande gik, støttet af de kommunistiske lande, stærkt ind for en *bedre geografisk fordeling* af sekretariatets personale, omend udviklingslandene erkendte, at der i det forløbne år var sket forbedringer for deres vedkommende, bortset fra de overordnede stillinger. Man ønskede, at generalsekretæren i højere grad end hidtil i stedet for karriereansættelser benyttede sig af kontrakter på kortere, eventuelt længere tid, indtil en mere hensigtsmæssig fordeling var opnået. De vestlige lande forsøgte at fastholde den hidtidige personalepolitik gående ud på, at kontrakter på tid ikke burde overstige 25 pct. af samtlige ansættelser, idet man med henvisning til pagtens artikel 100 og 101, stk. 3, måtte holde på, at karriereansættelser bedst sikrede sekretariatets effektivitet, stabilitet og upartiskhed. Denne opfattelse fandt principiel støtte i generalsekretærens beretning og i hans repræsentants udtalelser under møderne, omend sekretariatet søger at tilgodese vanskelighederne for udviklingslandene ved for tiden at skaffe, respektive afse egnet personel til karriereposter, og antallet af kontraktansat personale derfor snarere udgør 30 pct. af staben. For at undgå vedtagelsen af et